

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 15.

Sjette Session.

10de Møde.

Lørdagen d. 14de October.

(forts.)

Tiemroth (forts.): Den Skattebevillingsret, som Ministeriet vil indromme Folket i dets særlige Anliggender, er aldeles illusorisk; thi, naar Pengene ere anvendte til Fællessager, og vi saa senere komme til at forhandle om, hvorledes vi skulle indrette os med vore særlige Sager, om vi have Penge nok til dette eller hint Foretagende, og maafee maae udfribe nye Skatter for at skaffe Penge til en stor Deel Anliggender, fordi Pengene ere gaaede til Fællesanliggender, saa kan dog intet Menneffe sige, at vi have Frihed i Bevillingsretten med Hensyn til vore egne Sager. Det er jo en fuldkommen Illusion; men Anordningen gjør det umuligt at forandre dette Punkt uden Rigsraadets Samtykke. Kongen vil altsaa paa den Maade staae imellem to Løfter, det, han har givet Rigsraadet om, at Forordningen ikke skal forandres uden dets Samtykke, og det, han har givet det danske Folk, af hvilke Løfter han maa bryde det ene. Det er nu saa heldigt, at Rigsraadets Medlemmer have været patriotisk sindede. De have erhvervet sig en stor Fortjeneste derved, at de have tilraadet Hs. Maj. paa det Indstændigste netop at give det de Vilkaar, som her ere blevne forlangte. Et Skridt have de idetmindste gjort i denne Retning, og det er saameget mere priseligt, som man ikke har kunnet forlange det af dem. Men, naar de nu ikke havde gjort det, saa havde Hs. Maj. staaet imellem to Løfter, uden at kunne komme ud af det ene. Dette er en Anke, som jeg synes er saare stor, at sætte Hs. Maj. i den Stilling, især da hele Hensigten er i visse

Retninger at faae tilintetgjort den Skattebevillingsret, som det danske Folk har ifølge Grundloven. Det er en Anke, der er saa stor, at den umuligt kan gaae upaataalt hen. Man maa derfor ogsaa antage, at Ministeriet, naar det virkelig kommer saavidt, at det skal anvende denne Fortolkning af Forbeholdet, at det saa vil blive staaende og sige: Nei, det gaaer ikke an. Den Forestilling, hvormed Forordningen af 26de Juli er bleven Hs. Maj. forelagt, tyder ogsaa herpaa, idet der staaer, at, da man ei har opgivet Haabet om i Samvirken med Rigsdagen i Medfør af Grundlovens § 100 at opnaae at erholde Grundloven indskrænket til Kongerigets særlige Anliggender, saa foreligger der for Tiden ingen Anledning til at bringe Anvendelsen af det ved Grundloven tagne Forbehold under Dervedelse. Men det forekommer mig dog, at, da Forbeholdet spiller saa vigtig en Rolle i Anordn. af 26de Juli d. A., saa burde dette Punkt have været afgjort isorveien; og jeg troer, at det foreligger som en særlig Anke mod Ministeriet, at det ikke er afgjort. Jeg antager ikke, at det er afgjort; jeg troer, at vedkommende Passus i Indstillingen er at opfatte saaledes, at, fordi man ikke er bleven enig om at forstaae det paa den Maade, som jeg før omtalte, saa er man bleven enig om at gaae en Mellemvet og sige: Ja, nu ville vi see, om vi kunne formaae Rigsdagen til at gjøre det, vi forlange, og, kunne vi ikke formaae den dertil, saa ville vi see at blive enige om den Fortolkning, jeg før fremhævede; saaledes forekommer mig Tankgangen at være, som ligger i Motiverne til Forordn. af 26de Juli d. A., men det vil stienhylligt sjonnes, at dette ikke forandrer Sagen; thi det forværrer den. Thi foruden den Pligtforsømmelse, som ligger deri,